

 metafora

PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET

30 nocí vášně

Christine d'Abo

Obnažit své tělo je snadné.
Obnažení duše ale může změnit vše.

Christine d'Abo je autorkou erotických románů pro ženy. Jakožto novelistka a autorka povídek s více než 30 publikacemi má velkou představitost. Též ráda cvičí a přestává psát vždy na tak dlouho, aby i své tělo udržela v pohybu. Pokud zrovna nepředstírá, že je ninja, s největší pravděpodobností tráví čas se svou rodinou a dvěma psy.

„Rozžhaví vám to čtečku – ale také zatahá za nitky vašeho srdce a vy budete doufat, že se hrdinům dostane dobrého konce.“

– uživatelská recenze, Amazon

„Svůdná a zábavná kniha! Moc jsem si ji užila.“

– uživatelská recenze, Amazon

Christine d'Abo

30 NOCÍ VÁŠNĚ

Christine d'Abo

30 NOCÍ
VÁŠNĚ

Přeložila Eva Fuková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2016 by Christine d’Abo

Published by Kensington Books, USA

Translation © Eva Fuková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-593-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-592-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-211-0 (print)

Vždy pro tebe

Část první

Zajímavý objev

„Jsi ten největší srab na světě.“

Jo, to jsem já – Glenna Marie O‘Donaldová – uznávaná výzkumná asistentka a vyhlášený romantický srab.

Jasmine, moje nejlepší kamarádka už od prváku na vysoké škole, klesla na židli naproti mně u stolu v kuchyňce. Z jejích poznámek jsem si nic nedělala; koncekců měla pravdu. Moje minulost, co se chlapů týče, nebyla moc zajímavá. Líbili se mi a nějaký čas zřejmě i já jim. Potom to šlo vždycky do háje, když moje práce začala být důležitější než společný čas.

Tvůj šéf tě využívá.

Moc pracuješ.

Proč se mnou nemůžeš trávit tolik času, jako když jsme byli ve škole?

Stojí to za prd.

Upřímně, když se několikrát spálíte, obvykle se konkrétní situaci snažíte vyhýbat. Muže jsem ve svém životě nepotřebovala. Jasmine mi nevěřila, když jsem jí řekla, že jsem šťastná, i když jsem single. Odfrkla si, obrátila oči v sloup a mávla rukou.

Začalo to být otravné.

Nepotřebovala jsem muže.

I když někdy jsem chtěla, aby v mém životě byl někdo výjimečný. Občas. Příležitostně.

„Ta grilovačka je ideální příležitost, kdy si s ním můžeš promluvit.“ Otevřela krabičku s obědem a místnost zaplnila vůně rýže s kimchi.

Jím měla na mysli profesora Erika Morrise. Hlas vysokého, tmavovlasého, urostlého profesora sociologie byl tak příjemný, že stačilo, aby pozdravil, a ženám jihla srdce a sklouzávaly kalhotky. Profesor Erik Morris, který měl ve třídě více studentek než kdokoli jiný. Muž, jenž se usmíval zřídkakdy, ale když se na vás podíval, neviděl pouze vás, nýbrž každou myšlenku a pocit, které vám probleskly hlavou. Byl hrdinou příliš mnoha mých nočních fantazií, než abych to mohla přiznat a nepůsobila přitom jako šílená stalkerka.

Muž, jemuž jsem za více než rok, co na škole učil, řekla jen pár slov, protože podle Jasmine jsem srab.

„Mám tě ráda jako sestru, Jaz. Ale nic mu neřeknu. Nikdy.“

Byl pátek před prodlouženým víkendem, poslední pracovní den před začátkem školního roku. Většina profesorů odjela, aby využila volno k hraní golfu, čtení nebo se věnovala jiným zálibám. V tuhle roční dobu jsem si práci užívala. Ve škole panoval klid. Jako by se někdo zhluboka nadechl a čekal, než vydechne. Klid před bouří.

Tenhle rok bude obzvlášť skvělý. Profesor Mickelson, můj šéf, si zařídil na celý semestr tvůrčí volno, byl pryč už tři měsíce, takže ještě čtyři měsíce s ním budu komunikovat jenom skrz e-maily. Paráda!

„Blázníš?“ Jasmine po mně hodila ubrousek. „Je to perfektní příležitost. Bude tam on. Budeš tam ty. Nebude tam tvůj potrhlý šéf. Pro jednou by ses možná dokonce dokázala uvolnit a pobavit se.“

Byla to moje nejlepší kamarádka na světě, ale někdy

se stávalo, že mě Jasmine vyděsila k smrti. Upřela jsem zrak na své ruce a rýpala jsem do suché kůže kolem nehtu. „Nedokážu to.“

„Co nejhoršího se může stát? Řekne ne. Aspoň budeš vědět, jak na tom jsi, a budeš se moct zaměřit na někoho jiného.“

Do kuchyňky přišel student. Zamířil ke kávovaru, aniž by se na nás podíval. Naklonila jsem se k Jasmine. „Vystačím si se svými fantaziemi, děkuji.“

„To věřím. Určitě se ti zdá, jak se po něm plazíš a lížeš každičkou část jeho těla.“

Student se letmo ohlédl a vykulil oči. Měla jsem dojem, že nás stále poslouchá, nepochybně prahl po žhavých drbech, které by mohl šířit ve společenské místnosti. Super, jako bych stála o *takovou* pozornost.

Pokývla jsem směrem k mladíkovi. „Můžeš trochu ztišit hlas?“

„Ne, jestli se nebudeš řídit mojí radou,“ opáčila Jasmine. Opřela se, založila si ruce na hrudi a zadívala se mi do očí. „Musíš začít jednat, než po něm skočí jiná.“

Student už nepředstíral, že neposlouchá. Jasmine to taky patrně zaznamenala, protože se otočila a zlostně na něho pohlédla. „Nemáš nic na práci, Stuarte? Například vést seminář?“

„Aha, jo. Ano.“ Chvilí jsem si myslela, že mu vylezou oči z důlků.

„Tak sebou pohni.“ Jasmine ukázala ke dveřím a přimhouřila oči.

Nikdy předtím jsem neviděla tak rychle se pohybujícího člověka.

Když se ke mně otočila, bylo mi jasné, že nebudu ničeho ušetřena. „Glenno, vím, že mi nevěříš, ale tohle je pravda. Nemusíš být sama. Z tebe a Erika by byl rozkošný pár. On je vážný, ty jsi vážná. Představ si, jaký by

s ním byl sex. Ježíši, kdybych nebyla lesba, hned bych ho ojela.“

V mysli mi vyvstal nechtěný mentální obraz – jak si to spolu moje nejlepší kámoška a objekt mé touhy rozdávají.

„Nenávidím tě.“ Vyndala jsem z krabičky tuňákový sendvič a ukousla si velký kus. „Jsem pro něho vzduch. Tím, že ho na grilovačce pozdravím, ho nedostanu do postele.“

„Nemůžeš čekat, že s tebou bude spát, jestli nedokážeš vést aspoň jednoduchý rozhovor.“ Vložila do úst další sousto kimchi a mávla vidličkou. „Mohla by ses opít a sáhnout mu na zadek. Potom by ses mu musela omluvit. Možná by došlo na poklonkování. „Ach, prosím, Eriku, jak to můžu napravit?“ Zamrkala a pak se zasmála. „Měla bys vidět svůj výraz.“

„Jsi hrozná. Proč jsme vůbec kamarádky?“

„Protože jsem ti během prvního týdne na vejšce ukázala, jak udělat díru do plechovky piva, aby se dalo rychleji pít.“

„Až poté, co jsem tě zachránila tou esejí.“

Jasmine věděla, že jakmile někdo něco navrhne, nemůžu si pomoci a představuju si, jak bude situace probíhat, a to až do samého konce. Viděla jsem se na párty. Erik by krácel ke stolu s občerstvením. „Nechtěně“ bych do něho vrazila, když by procházel kolem mě, a překvapeně bych se mu podívala do očí. Možná bych se dokonce polila drinkem. Myslel by si, že za to může on, a nabídl by mi pomoc.

Omlouvám se, Glenno. Jak to můžu napravit?

Nic to není.

Nemůžu tady jen tak stát, když jste se kvůli mně polila. Aspoň mi dovolte sehnat vám košili.

Samozřejmě bych se začervenala, protože kdo ne. *Děkuji.*

Proč si nevezmete moji? Zeptal by se tlumeným, bručivým hlasem, který mě tak vzrušuje. Upřeně by na mě hleděl, zatímco by si pomalu rozepínal košili.

Páni, Eriku. Máte tak pevnou hrud.

Chtěla byste vidět i zbytek mého těla?

A bum – vášnivý sex!

Kéž by!

Odkašlala jsem si a ukousla jsem si další sousto sendviče. „Nemyslím si, že Erik má někoho rád. Nebo že má sex. Vždycky je sám.“

„Viděla jsem ho, zlato. Rozhodně má sex. Dopřává si ho tolik, kolik chce, a s kýmkoliv chce. Pořád ti říkám, že stačí, abys ho začala uhánět.“

„Jsem pro něho vzduch,“ zopakovala jsem. A byla jsem jeho kolegyně. Korespondovalo to s tolika věcmi na mém osobním seznamu „zakázaných mužů“, že jsem to nechápala.

„Čí je to vina? Jeho ne. Jestli někoho chceš, pak pro to musíš něco udělat. S opatrností daleko nedojdeš.“

„Někdy jo.“

„Tomu sama nevěříš.“

Nesnášela jsem, když měla pravdu. „Možná.“

„Jsi výzkumná asistentka, která žije ve světě studií a pozorování. Mluv s ním – sakra, to sáhnutí na zadek jsem myslela vážně. Jsem si jistá, že bys takovou zkušeností mohla přispět k nějakému výzkumnému projektu.“

„Proboha, někdy se chováš jako dítě. Nepotřebuju muže, aby mě uspokojil, když mám doma kvalitní vibrátor, který mi pomáhá...“

„Jenom masturbuješ, zlato.“

„... prožívat fantazie. Bála bych se, že reálný Erik nikdy nebude stejný jako ten z mé hlavy.“

V tom okamžiku mě začala mravenčit kůže. Ačkoliv jsme byly v kuchyňce samy, přísahala bych, že poblíž

někdo je. Na chodbě nejspíš stál Stuart, aby se ještě něco pikantního dozvěděl. Měl smůlu, protože jsem se rozhodla rozhovor na tohle téma ukončit.

„Musím už jít. Profesor Mickelson mi nechal hromadu knih a musím z nich udělat výpisky. Bude mě bombardovat e-maily, jestli to včas nepřipravím.“

Jasmine si našťěstí povzdechla, což znamenalo, že si mě už nebude dobírat. „Kdy se ten starý kozel vrací?“

„Bude pryč celý semestr, ale vyhrožoval, že na konci října přijede na kontrolu. Určitě mě zavalí spoustou nových projektů, než začne nový semestr.“

„Taky půjdu. O půl druhé mě čeká porada. Profesori počítačových věd chtějí zase provádět studii o online výuce. Musím vyhledat dřívější případové studie, aby neomílali nějakou starou tezi.“

„Nuda.“

Odsunuly jsme se od stolu a zvedly se ze židlí. Vzala jsem zbytky od svého oběda a nesla je k odpadkovému koši, když vtom jsem se ocitla tváří v tvář objektu své touhy.

Ve dveřích stál profesor Erik Morris s hrnkem kávy v ruce. *Stál* není správný výraz. Spíš se tam *tyčil*. Mohl mít kolem metru osmdesáti, ale jelikož měřím jenom metr šedesát pět, z mého pohledu to byl obrovský rozdíl. Ne, že by mi vadilo, že se jeho hrudník ocitl v úrovni mých očí. Košile mu dokonale sedly, nedokázaly však skrýt svaly. Jako obvykle jsem věnovala více pozornosti jeho prsním svalům – opravdu byly tak pevné, jak vypadaly? – než tváři. Proto jsem si hned nevšimla, že na mě zírá.

Zrudla jsem. „Zdravím, profesore Morrisi.“

Hurá! Konečně jsem na něho promluvila.

„Glenno.“

Bože, jeho hlas! Byl mnohem tlumenější než hlasy ostatních mužů, které jsem znala, a pronikal do mého

těla, když hovořil. Mohl zvuk hlasu působit jako afro-diziakum? Pokud ano, dokázala bych Morrise poslouchat, jak čte telefonní seznam, a pravděpodobně bych dosáhla orgasmu.

Jasmine si odkašlala a já jsem si uvědomila, že na sebe s profesorem civíme déle, než bylo normální. Podívala jsem se na zbytky ve své ruce a potom na odpadkový koš za jeho zády. „Promiňte. Jenom potřebuji...“

Očekávala jsem, že ustoupí stranou. On se však ani nepohnul a donutil mě ho obejít. Když jsem ho mýjela, zavřela jsem pusy, abych ho nevystavovala tuňákovému dechu. Nos mi zaplnila vůně jeho vody po holení. Značku jsem neznala, ale voněl úžasně, a v jeho přítomnosti jsem vždy pociťovala mírnou závrať. Pokaždé jsem poznala, že je ve stejné místnosti, a můj nos intenzivně vnímal jeho přetrvávající vůni.

Teprve když jsem hodila odpadky do koše, Erik přistoupil ke kávovaru. Nebyla jsem jeho blízká kolegyně a od jeho nástupu do školy jsem nepracovala na žádném z jeho projektů, takže jsem mu toho mohla říct jen málo. Ne, že by se s ním snadno povídalo, když k nám stál zády. Vrátila jsem se ke stolu a vzala si své věci. „Potřebuju papír do tiskárny.“

„Jasně.“ Jasmine se snažila potlačit záchvat smíchu. „Chceš kafe, než půjdeme? Vypadáš, že by ti přišlo vhod.“

Zabiju ji. „Ne, jsem v pohodě.“

Než jsme vyšly na chodbu, Jasmine prohodila: „Hezký den, profesore Morrisi.“

„Vám také, slečno Houngová, Glenno.“

Ano, zemře tím nejbolestivějším způsobem.

Podařilo se mi mlčet, dokud jsme nebyly z doslechu. „Nenávidím tě.“

„Děláš si ze mě srandu? Na okamžik mě napadlo, že tě hodí na stůl a rozdáte si to přede mnou.“

„Zbláznila ses? Nezná mě.“

„Nebud' tak dramatická. Zná tvoje jméno, takže ví, kdo jsi. A neviděla jsi mu do tváře tak jako já. Nejen že pro něho nejsi vzduch, ale má zájem.“

„Hloupost.“ Jenom se mě pokoušela donutit, abych začala jednat. Nemohl mít zájem.

Když jsme se chystaly zabočit za roh, ohlédla jsem se ke kuchyňce. Erik tam stál s hrnkem kávy v ruce a zíral na mě.

Neměl zájem, že ne?

Až do dnešního dne jsem si myslela, že si ani nepamatuje moje jméno.

Blížily jsme se ke kanceláři, když mi zazvonil telefon. Nestihla jsem to zvednout, a jakmile jsem se posadila k psacímu stolu, podívala jsem se, kdo mi volal. Měla jsem čtyři zmeškané hovory od mámy. „Sakra.“

„Co se děje?“ otočila se ke mně Jasmine.

„Nevím. Minutku. Ahoj, mami. Promiň, byla jsem na obědě.“

„Glennu, drahoušku.“ Hned jsem poznala, že plakala.

„Co se stalo? Něco s tátou?“

„Ne, tvůj otec je v pořádku. Jde o prababičku Glennu.“

Zavřela jsem oči a cítila jsem, jak mě polil studený pot. „To ne.“

„Je v nemocnici a doktoři si nejsou jisti, jestli přežije noc. Můžeš přijet?“

„Kde jsi?“

„Odvezli ji do St. Joseph's.“

„Jedu tam.“

Ukončila jsem hovor a Jasmine stála přede mnou.

„Zlato, co se děje?“

„Moje prababička umírá.“

Pojmenovali mě po mojí prababičce – Velké Glenně. Žena tak plná života a rozpustilosti, že byste zapomněli, kolik jí je. Doufala jsem, že budu mít taky takové štěstí a dožiju se aspoň devadesátky.

Jako dítěti mi vadilo, že pro mě otec vybral tohle jméno. Není snadné se jmenovat Glenna, když vyrůstáte. Posměch, který jsem musela snášet... Děti umí být kruté. Ale čím jsem byla starší, tím víc jsem si propojení s ní cenila. Nemluvě o tom, že jsem milovala pozornost, kterou mi vždy věnovala. Dobroty, knihy, výlety. *Promiň, ale nemůžeš přijet, jestli se nejmenuješ Glenna.*

Bylo to skvělé. A ona také.

Nemocnice jsem nikdy nemusela. Nesnášela jsem vzduch prosycený chemickým zápachem. Důkaz, jak usilovně udržuje bakterie a ostatní věci v bezpečné vzdálenosti. Návštěvám nemocnic jsem se vždy snažila vyhýbat. Ale dnes večer ne. Prababička Glenna ležela v jednom z pokojů. A umírala.

Seděla jsem s babičkou, zatímco u prababičky byli lékaři a dělali vše proto, aby jí usnadnili poslední hodiny života. Můj táta se vzdálil, aby zavolal svým bratrům a řekl jim, co se stalo. Máma řekla, že dojde pro kafe. Bude to dlouhá noc, hlavně pro babičku.

Posledních pět minut mě držela za ruku a řekla toho jen málo. Moje mysl se přirozeně začala zabývat smrtelností všech, které jsem milovala. Připomínka něčeho takového byla děsivá.

„Maminka věděla, že se tahle chvíle blíží.“ Babička mi stiskla ruku. „Několik měsíců psala lidem dopisy. Prý na rozloučenou.“

„Ach, babi.“ Opřela jsem si hlavu o její rameno. „Je mi to tak líto.“

„To je v pořádku, drahoušku. Maminka opustí tenhle svět, aniž by něčeho litovala. To by si přál každý z nás.“

Bylo mi dvacet osm a existovalo mnoho věcí, kterých jsem se stranila, míst, kam jsem nejela. Dokázala bych říct totéž o svém životě, kdyby mi bylo devadesát osm? Ničeho nelitovat?

„Mám je u sebe od chvíle, kdy je dopsala,“ pokračovala babička a otřela si slzu z tváře.

„Co? Dopisy?“

„Mám je v kabelce. Dám ti ten tvůj.“

Zašmátrala v kabelce a vytáhla malý svazek obálek, na jejichž přední straně bylo úhledně napsáno jméno. Vzápětí mi na klín položila tu s mým jménem.

Malá Glenna.

Hrud se mi sevřela a špatně se mi dýchalo. Nemohla jsem obálku otevřít, ještě ne. Vždyť prababička byla ještě tady, ležela v posteli v jiném pokoji. Ztěžka jsem potlačila narůstající bolest a usmála jsem se. „Přečtu si to později.“

„Samozřejmě.“ Babička se náhle zatvářila zděšeně. „Možná jsem ti ho ještě neměla dát. Měla jsem počkat..., než...“

Odložila jsem dopis na vedlejší židli a pevně jsem babičku objala. „To je v pořádku. Mám tě moc ráda.“

„Já tebe taky.“